

ud paa, at den ydre Grænse for Fredningsbæltet skal lægges der, hvor Vanddybden er 4 Fod. Denne ydre Grænse kommer efter min Opfattelse til at ligge alt for nær inde ved Kysten. I det hele maa jeg finde det ret ubilligt at fastsætte en saadan bestemt Vanddybde, hvor den ydre Grænselinie altid skal ligge. Hvor Grænselinien skal være, maa sikkert afhænge af Havbundens Beskaffenhed paa de forskellige Steder, og det maa være forskelligt paa de forskellige Steder i Landet. Jeg skal nævne, hvad der ligger mig nærmest, Langelands Østkyst. Havbunden er der fast Lerbund. Der er Forholdet dette, at Vanddybden tiltager meget hurtig, man behøver blot at komme nogle faa Alen ud i Vandet for at komme til en Vanddybde af 4 Fod. Fredningsbæltet, man har langs Langelands Østkyst, er for Øjeblikket 200 Alen, regnet fra Vandskellet ud efter, og yderst ude ved Grænsen af dette Fredningsbælte er der en Vanddybde af 10—12 Fod. Det er nødvendigt, at dette Grænseskel ligger saa langt ude for at værne om Kysten. Man kan ikke saadan fastsætte en Vanddybde og dermed Basta; thi Forholdene ere højst forskellige paa de forskellige Kyster. Jeg tror i det hele, at Loven af 23de Januar 1862 har truffet det rette, den har lagt Afgørelsen væsentlig i Hænderne paa de lokale Synsmænd, som ere bekendte med Forholdene paa det paagældende Sted, og det forekommer mig langt at foretrække for en saadan rigoristisk Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 1. Nede ved Langelands Østkyst er Forholdet endvidere det, at Havet hvert Aar æder Strækninger bort af Jorden. Der maa handles varsomt med denne Kyst, for at ikke dette Ødelæggelsesarbejde fremdeles skal have Lov til at foregaa. Naar man bestandig borttager Stenene tæt ind mod Kysten, vil naturligvis Kystens Modstandsevne mod Bølgeslaget i væsentlig Grad formindskes. Tillader man altsaa Stenfiskerne at komme inden for dette Fredningsbælte og optage Sten af Havbunden indtil en Vanddybde af 4 Fod eller saa, vilde Fiskerne komme omtrent indtil den tørre Strand, i hvert Fald vil der nogle Steder kun være nogle faa Alens Afstand dertil. Naar de tage Stenene bort saa tæt ind til Strandbrededen, vil Bølgeslaget derved vinde i Kraft, idet der ikke længere er nogen Hindring; hvorved det kan svækkes, og den ødelæggende Virkning paa de Landejendomme, der grænser ud mod Havet, vil blive større; Jeg maa bestemt tilraade, at man i den

Henseende gaar frem med stor Varsomhed. Forholdet er saaledes for Øjeblikket ved Langelands Østkyst, at man der er meget udsat for at blive generet af de lollandske Stenfiskere, der komme derop undertiden samlede i store Skarer. De sønse aldeles ikke det ydre Grænseskel, men gaa ind til Kysten, ganske tæt ind. Befolkningen misbilliger det og gør Modstand det bedste, den kan, men har ingen Midler til Raadighed til at værne Kysten. Det er hændt, at Fiskerne endogsaa have været i den Grad nærgaaende, at de ligefrem komme op paa den tørre Strand, hente Sten, slæbe dem ud til deres Baade og sejle bort med dem. Jeg nægter dog ikke, at dette Lovforslag indeholder adskillige Bestemmelser, der betegne et Fremskridt i Sammenligning med, hvad Loven af 1862 byder, det nægter jeg ikke, men paa det Punkt, jeg har fremdraget, er der sikkert et Tilbageskridt i Forslaget. Jeg skal derfor henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at handle varsomt paa dette Punkt. Det forekommer mig, at man overordentlig godt kan blive staaende ved den Bestemmelse, der findes i § 1 i Loven af 1862. Jeg tror, den afgiver fuld Garanti i saa Henseende, det lokale Syn vil vistnok i de fleste Tilfælde vide at ramme det rette ganske anderledes, end vi i hvert Fald kunne gøre det her inde paa Rigsdagen.

J. Hage: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gøre, da jeg, ligesom formodentlig de fleste ærede Medlemmer, har nogen Tvivl om, hvor den rette Grænse skal drages i dette Forhold. Imidlertid maa jeg tilstaa, at jeg har en vis Tilbøjelighed til at give den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro) Ret i, at man er gaaet noget for strengt til Værks lige over for den fri Adgang til at optage Sand, Sten o. s. v., og kunde der ske en bedre Ændring i saa Henseende, vilde jeg være glad derved. Imidlertid tør jeg ikke paastaa, om ikke Grænsen er dragen noget for snævert ved de 100 Alen eller 4 Fod. I visse Tilfælde er det jo ingen Tvivl underkastet, at der kan ligge Stenrev uden for 4 Fods-Kurven — ikke just paa 4 Fods-Dybden, men der kan meget godt uden for 4 Fods-Kurven komme en fladere Grund, hvor der ligger Stenrev, der kunne beskytte Kysten, og det vilde være absolut uheldigt, om man skulde have Lov til at borttage disse. Saa vidt jeg erindrer, er der f. Eks. ved Anholt, hvor der nu skal bygges en Havn, saadanne Stenrev.